

Dr. Magony Edit és Sztelek Gábor Pál levele

Tisztelt dr. Gyárfás Ágnes Úrhölgy!

Nagyon köszönöm ezt a tartalmas folyóiratot, mely értünk szól ősidőktől kezdve, magyarokért.

Badiny Jós Ferenctől is több könyvet olvastam már egyetemista korom után, amikor 3 gyermekkel főállású anyaként otthon dolgoztam.

Nagyon megörültem, amikor párom egyik legkedvesebb barátjától, Bakk Istvántól és Bakk Erzsikétől megkaptuk az Ősi Gyökér egy-két számát cikkeik kapcsán.

Most megragadom az alkalmat, hogy megköszönjem Nektek kitartó, szorgalmas kutató munkátokat az Úristen szolgálatában.

Mi is Őt szolgáljuk tollunkkal, tetteinkkel, emiatt bátran ajánljuk honalunkat is olvasásra.

www.let-tudat.hu,

www.csalad-orvos-let-tudattal.hupont.hu

www.korpuszkularis-energia.hupont.hu

Nagyon sok szeretettel küldjük jókívánságainkat a szerkesztőségnek.

Tegyük a jót, jókor, jól

Dr. Magony Edit
orvos

Sztelek Gábor Pál
kutató mérnök

Kedves Dr. Magony Edit és Sztelek Gábor Pál!

Megtisztelő sorokat valamennyien örömmel és meghatott lélekkel olvastuk. Szeretnénk az olvasás örömeivel ezután is hozzájárulni életük de-rűs vagy gondolatra serkentő perceihez.

Szeretettel köszöntöm Önöket.

Gyárfás Ágnes

* * *

Juhász Zsolt levele

Kedves Ágnes!

Köszönöm a képeket és az élményt, hogy megismerkedhettem a Miskolci bölcsészekkel és köszönöm a zenét. Nagyon jól éreztem magam,

remélem az előadással én sem okoztam csalódást. Amikor ott voltam még nem volt biztos, így nem mondtam, de most már szinte kész, úgyhogy decemberben megjelenik a legújabb könyvem a témában az „ŐSMAGYAR JEL-KÉP-EK”.

Erről küldök egy rövid ismertetőt.

A Magyar nyelv és az Ősmagyar írás – amit ma rovásírásnak nevezünk, – a történet-tudomány legfurcsább és legérdekesebb régészeti lelete! Ugyanis a szavak és jelek réteges jelentései közé rejtve, egy létfontosságú üzenetet hordoz az emberiség számára! S hogy miről szól ez az üzenet?

Nos, nem kevesebbről, mint az élet értelméről... és arról, hogy mi teszi EMBERRÉ az embert!

A mai emberiség nagy része, közöttük elismert tudósok, sajnos úgy állnak ezekhez a kérdésekhez, mint a gyerekek. Akiknek a felnőttléti komoly problémáiról mesélnek – amit ők nem értenek, nem érdekli őket, – de ha majd felnőnek megértik ők is...

Mert mindeközben a mai ember fejlettségére sajnos az a jellemző, hogy szinte a végletekig fejreállított világban élünk, ahol hamis, értéktelen dolgokat ünneplünk, miközben valódi ÉR-T-ÉKEKEN tapsolunk! Az OK-TATÁSBAN hazugságok képezik a kötelező tananyag gerincét, ezért természetes, hogy tudósoknak nevezik a tudatlant, aki temeti az igazságot... Miközben elvakultan ismételtgetjük, hogy a mai ember egy a saját bevallása szerinti céltalan fejlődés csúcspontja...

Közben itt van egy ősi üzenet érintetlenül a nyelvünkben és írásunkban, az élet értelméről több ezer éve, ami tökéletesen érthető mai magyarnak is! Az értelmét még megkarcolni sem sikerült! Egy üzenet az ősi tudás valódi birtokosaitól...

Tisztelettel:

Juhász Zsolt

Kedves Juhász Zsolt!

Mindig szeretettel várjuk, és mindig hallgathat nálunk klasszikus zenét.

Szeretettel üdvözlöm.

(Szerk.)

Kedves Magyar Judit!

Tudom, hogy a hosszú autóúton a vezetés közben egyetlen dolog, amit nem tilt a KRESZ és nem káros, a Teremtővel való beszélgetés. A hála néha olyan erővel tör fel a lélekből, hogy a mondatok sorát is nehéz megtartani.

Én egyszer olyan mérhetetlen szeretettel fordultam az Istenanyához, hogy a gyönyörű anya-

nyelvünk ősi formája tolult az ajkamra: Lugal, Geme Nagy Úrasszony, Ki Mada!

Nagyon megértelek, mert a hálaima egy füzér, melybe belefér a Világmindenség. Áldott lelkedtől fakadt úti imádat közzéteszem és bátorítom a kedves olvasót, hogy vezetés közben ő is gondoljon Babbára, s még a téridő is új színnel gazdagodik útja során.

Szeretettel.

(Szerk.)

Magyar Judit ÚTI IMÁJA

Drága Isten Anya, a Mindenség Szent Királynője, magyarok Nagyboldogasszonya!

Kérlek, jöjj el hozzám, légy itt velem, mert szükségem van Rád.

Köszönöm, hogy megtisztítod testemet és lelkemet a rossztól, szívemet a haragtól és a nehezteletéstől.

Köszönöm, hogy oltalmat nyújtasz számomra és családom, szeretteim számára nap, mint nap.

Köszönöm, hogy erőt adsz ahhoz, hogy jól és boldogan éljem az életemet.

Köszönöm, hogy megáldasz bőséges javaiddal mind lelki, mind földi szinten egyaránt.

Köszönöm, hogy a védelem palástját rám teríted, és óvó jelenléteddel vigyázol rám, hogy a rossz elkerüljön.

Köszönöm, hogy megáldod kezem munkáját és köszönöm, hogy anyagi bőségben élhetek családommal.

Köszönöm, hogy felemelsz engem és családomat, és ezáltal az egész Magyar Nemzetet, hogy bőségben, biztonságban és boldogságban élhessünk óvó jelenléted mellett.

Köszönöm, hogy segítesz megbocsátani, hogy segítesz cselekedni, amikor cselekedni kell, hogy fülembé súgod, amit tennem kell, és hogy bátorságot adsz hozzá, hogy meg is tehessem ezt.

Köszönöm, hogy adsz erőt, energiát, időt, tudást, kitartást és anyagi javakat mindehhez, hogy megcselekedhessem mindezt, ami jó.

Köszönöm, hogy megáldod a családom minden eledelét, amit a szájába vesz, és minden italát, amelyre a teste szomjazik.

Köszönöm, hogy megáldod házamat és fekhelyemet, hogy nyugodtan pihenhessek benne.

Köszönöm, hogy megmutatod, mit kell tennem ahhoz, hogy együtt felemeljük a Magyar Nemzetet.

Köszönöm, hogy mindezt megcselekszed énvelem és családommal.

Így legyen!

Ámen

(Amikor meglátjuk a másik embert vagy az ellenségünket, magunkban, gondolatban mondjuk azt neki: „Kedves... XY..., kívánom, hogy légy

boldog!” Amennyiben az ellenségünk ismét rosszszat gondol, mond vagy cselekszik, ismét megáldjuk.)

Végh Tibor

A kacsalábon forgó várkastély

1992-ben kezembe került egy könyv, (a Moszkvában 1969-ben kiadott „Pamjaty Rosszii”) az oroszországi skanzenben megőrzött gyönyörű, mívés faházak és más faépítmények képével, többek között szélmalmokéval is. De azok formája megdöbbenett, mert önkéntelenül is csak egyetlen gondolatot ébresztett bennem: „hiszen ezek a kacsalábon forgó várkastélyok!”

Mert a faház alakú malom gúla-alakzatban összerakott talapzaton áll és annak függőleges tengelye mentén szélirányban el is forgatható, tehát a vitorlájával együtt 2x-esen is igaz, hogy forog, az alapzata pedig magától értetődően csakis úgy jellemezhető szóban azoknak, akiknek megszeretnék magyarázni, mert ilyet még nem láttak, hogy „olyan, mint a kacsaláb”.

Akkor még azt hittem, hogy a Kárpát-medence felé igyekvő őseink az orosz sztyeppén láthattak ilyen malmokat, és ez a látvány őrződött meg a népmesékben. Gondoltam, ennek egy kicsit utána kéne nézni, ezért felhívtam László Gyula régész-professzort, aki Gunda Bélához, a debrece-

ni egyetem néprajz-professzorához irányított. (László Gyulát azért kerestem meg, mert életemben az első tudományos igényű könyv, amit olvastam az ő „Honfoglaló magyarok élete” c. műve volt, amit 50 évvel korábban 1942-ben, a gimnázium IV. osztályának évfolyamán jutalomként kaptam).

Gunda Béla ugyanúgy, mint László Gyula ki-tüntető közvetlenséggel és megtisztelő segítőkészséggel válaszolt kérdéseimre. (Hiába, a nagy emberek ilyenek.) Gunda Bálától tudtam meg, hogy ez a malom-típus Nyugat-Európában a korai középkorban általánosan ismert volt, de az ipari forradalom az utolsó emlékét is eltüntette. Mi magyarok „kalandozásaink” során mégis arrafelé találkozhattunk velük, és nem „idejövet” az orosz síkságon. Oda ugyanis Nagy Péter cár modernizációs felzárkóztatási igyekezete révén került át, de ott – a Nyugathoz képest lassabb ütemű technikai fejlődés szerencséjére – mind a mai napig megőrződött.

Szélmalmok egy orosz skanzenben (Internetről a Szerk.)